

и неговите обещания, да я държи в неведение на външната политика на кралството и дори тупнала нервно с крак, напомвайки, че тя е английската корона, е можал също тъй да тупне с крак и да ѝ отговори: „А вие, забравяте, Ваше Величество, че аз съм английския народ“,*) ако, казвам, това е ставало в Англия, българските президенти нито са мислили, нито са могли да кажат това на Фердинанда, защото те нивга не са били българския народ. Не можем да не припомним няколко твърде характерни за случая факти от нашето близко политическо минало. Когато в 1908 г., след обявяването на независимостта, г. Малинов в качеството си на м-р председател и м-р на външните работи направи известните свои изявления, че свободата и независимостта на един народ с пари не се купуват, българският пълномощен министър в Париж г. Станчев по заповед на Фердинанда побърза да опровергава своя шеф и да заяви, че България е добър платец и че тя ще заплати на Турция онова, което следва да ѝ плати. Не знаем какво е казал г. Малинов на Фердинанда, но факт е, че той не можа да хване за ухото г. Станчева и да го постави на местото му, а преглътна горчивия хап. Но има случаи още по-характерни. Те са от времето на Балканската и Междусъюзническата войни. Когато в последния ден на м. окомври 1912 г. в София се получава предложението на Кямил-паша за примирие и мир и г. Гешов го съобщава на Фердинанда, последният още същия ден дава на генерал Савова, според твърденията на същия**), запо-

*) M. Kovalewsky — Les origines de la démocratie contemporaine, t. I; Sibert — Etudes sur le Premier Ministre en Angleterre, 1909, p. 319.

**) В. Дневник, брой 4208.